

νται στη βάση των εντυπώσεων που μας παρέχουν οι αισθήσεις.

Παράλληλα με την αισθητηριακή αποτύπωση στον νου μας των αντικειμένων του εξωτερικού -ως προς τον νου- κόσμου, ο **Τζον Λοκ** (17ος αιώνας) εμπλουτίζει τη συλλογή θεμελιωδών γνώσεων με τη λειτουργία μιας εσωτερικής αίσθησης, ενός *αναστοχασμού*. Αυτή η εσωτερική αίσθηση αποτυπώνει ως “αντικείμενα” και τις καταστάσεις της εσωτερικής λειτουργίας του νου, το τι συμβαίνει όταν, για παράδειγμα, σκεφτόμαστε, πιστεύουμε, επιθυμούμε, αμφιβάλλουμε κτλ. Πέρα από αυτή την εσωτερική αίσθηση δεν υπάρχουν στοιχεία της γνώσης του κόσμου που να μπορούν να θεωρηθούν *a priori*, να είναι δηλαδή ανεξάρτητα από

την εμπειρία. Ο νους δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένας “άγραφος χάρτης” (*tabula rasa*), στον οποίο αποτυπώνεται το υλικό της εξωτερικής και της εσωτερικής αίσθησης.

“Συνεπέστερος” εμπειριστής από τον Λοκ υπήρξε ο Ιρλανδός επίσκοπος **Τζορτζ Μπέρκλεϋ** (17ος-18ος αιώνας). Ο Μπέρκλεϋ υποστήριξε ότι ο Λοκ έκανε το λάθος να δεχτεί ιδέες των οποίων την προέλευση δεν μπορούσε να εξηγήσει ικανοποιητικά, όπως εκείνες των εξωτερικών ως προς τον νου αντικειμένων, θεωρώντας ότι πρέπει να υπάρχει κάποιο υλικό υπόστρωμα με ιδιότητες που δεν μπορούμε να αντιληφθούμε άμεσα πίσω από τις εντυπώσεις των αισθήσεων. Ο Μπέρκλεϋ προχώρησε αποφασιστικά στην ταύτιση των ιδεών του